

Fremme, under 9de Novbr. 1846 har gjort den daværende Directeur for General-Soldkammer- og Commerce-Collegiet opmærksom paa Usikkerheden af, at Regjeringen fattede en fast Plan for Emancipationen.

I Genhold til ældre Anhydninger anførte han i saa Henseende, at i det mindste Endeel af Planterne vilde kunne bringes til at gjøre Afkald paa al Godtgjørelse, naar de for visse Aar bleve sikrede uforstyrret Besiddelse af deres Neger, saaledes at, hvis almindelig Emancipation forinden tilstodes, der da tillagdes Planterne en Godtgjørelse, hvis Beløb vilde blive mindre, alt som Emancipationen indtraf senere.

Følge det af Kongen yttrede Duffe om, at den paatænkte Forholdsregel maatte kunne gjenføres med begge Parters gjensidige Tilfredsstillelse, anførte han derhos, at den hele Plan maatte beroe paa en Overenskomst med Planterne.

I samme Retning udtalte Generalgouverneuren sig derefter yderligere under 16de Januar 1847 til selve det fornævnte Collegium i en Skrivelse, hvormed han indsendte 3 Actstykker, som udvise, at en i London den 28de Novbr. 1846 afholdt Forsamling af flere af de vigtigste Besiddere af Eiendomme paa St. Croix havde besluttet eventuelt at ansøge Kongen om at lade Tingene forblive in statu quo i 20 Aar, og da at renoncere paa Godtgjørelse, sely om der end sandsynligviis ikke kunde ventes tilstaaet mere end 16 Aar. „Man stolede herved“, som det hedder, „blindt paa Hs. Majestæts Tilsagn“ og vilde saaledes for Planternes og Eiendomsbesiddernes Bepkommende foretrække Udstrækning af Tid for Godtgjørelse, hvorhos man dog henlede Regjeringens særdeles Opmærksomhed paa de Personers særlige Stilling, „som ere aldeles afhængige af den Leie, deres saa Slaver bringe dem.“

Da de her i Kjøbenhavn værende Plantere, Grossererne G. Ryan og R. Kerr, havde erklæret sig enige i den ovennævnte, i London tagne, Beslutning, fandt Generalgouverneuren i det saaledes Fremkomne et vigtigt Støttepunkt for Sagens videre Behandling i denne

Retning, der efter hans faste Overbeviisning vilde finde Majoritet blandt Planterne.

Det Generalgouverneuren i Planens videre Udvikling gaaer ud fra en Eiendomsværdi af 1st. 16 i Gjennemsnit for Neger paa St. Croix, og en Værdi af mindst 12 1st. paa St. Thomas og St. Jan, foreslaaer han en Tidsfrist af 16 Aar til Planens Gjennemførelse og en aarlig Afkrivning paa Eiendomsværdien af 1 1st. pr. Neger for hvert Aar, den hidtil værende Tilstand fremdeles maatte opretholdes.

Vel sees det nu ikke, at nogen formelig Overenskomst med samtlige Plantere om Sagens Afgjørelse paa denne Maade er kommen istand, hvorimod det endog maa antages, at der ikke i Colonierne er bleven lagt Vægt paa de i saa Henseende i Europa stedfundne Forhandlinger, men efter samtlige Data forekommer det dog Udvalget væsentligt at have været den her omhandlede Plan, der er blevet bifaldet ved det allerhøieste Rescript af 28de Juli 1847, dog saaledes, at Tidsfristen fastsattes til 12 Aar, og, da Frigivelsen derimod allerede indtraadte den 3die Juli 1848, synes en Godtgjørelse af 1st. 11, der omtrent svarer til Udstafers § 50, at være vel stemmende med det Standpunkt, hvorpaa Sagen saaledes allerede i 1847 af Regjeringen var stillet.

Udvalget tiltræder derfor det for Erstatningen foreslaaede Beløb, og det saameget mere, som der allerede er forløbet 5 Aar siden 1848, uden at de forrige Besiddere have modtaget nogen som helst Godtgjørelse.

Derimod havde man anseet det onskeligt, om man kunde undgaae, saaledes som foreslaaet, at udrede Erstatningen i Obligationer. En successiv Udtælling i Løbet af de Aar, i hvilke Ufrihedsstilstanden var sikret Besidderne — altsaa indtil 1859 incl. — synes at have kunnet forenes med Planen af 1847. Derved vilde tillige opnaaes Besparelse af Renterne.

Da det imidlertid ikke er ganske tydeligt, hvorledes man i 1847 tænkte sig Berigtigelsen af den eventuelle Erstatning udført, og, da Sagen, efter at være forelagt Colonialraadet i sin nærværende Skikkelse, allerede er bleven Forudsætning for indlede og tildeels udførte